

Quaresma: Un temps privilegiat de pelegrinatge interior

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Del desert a la Pasqua

El missatge d'enguany del papa Benet XVI, dedicat a la quaresma 2006, comença amb la frase que heu llegit aparionada amb la fotografia. Hi falta una segona part on es proposa com a fita d'aquest pelegrinatge la persona de Crist, que és «la font de la misericòrdia». En aquest nostre camí de quaresma, acabat d'iniciar, és ell qui ens acompanyarà i ens sostindrà per tal de conduir-nos «des del desert de la nostra pobresa cap a l'alegria intensa de la Pasqua».

El títol del missatge del Papa, i el seu tema central, és la frase evangèlica «Jesús, en veure aquella multitud, se n'apiadà» (Mt 9,36). El camp concret al qual després s'aplica, en el doble sentit de reflexió

i acció, és «una qüestió molt debatuda en l'actualitat: el problema del desenvolupament». Un problema que origina preocupació social i davant el qual no escau de mostrar-se indiferent. Com tampoc no escau oblidar les diferents mancances que comporta: materials, morals, espirituals. Per això, si volem abastar-ne totes les dimensions, hem de concloure que «per a promoure un desenvolupament integral, cal que la nostra "mirada" sobre l'home s'assembli a la de Crist».

Per a dur a terme aquest pelegrinatge interior no hi ha dubte que són molt útils i necessaris –per sabut que sigui– el dejuni, l'almoïna i la pregària.

Diumenge I de Quaresma | Cicle B

Primera lectura | Del llibre del Gènesi – 9,8-15

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig meva l'aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meva: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.»

Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meva aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

Salm responsorial | Salm 24

Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel
per als qui guarden la vostra aliança

Segona lectura | De la primera carta de Sant Pere – 3,18-22

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics, i està a la dreta de Déu.

De l'evangeli segons sant Marc – 1,12-15

En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies, temptat per Satanàs. Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels.

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.»

Un arc entre els núvols | S.R.S.

En aquest primer diumenge de Quaresma se'ns parla dues vegades de l'anomenat diluvi universal. Un cop passat aquest, Déu va fer referència a l'arc iris o de sant Martí com a símbol d'una entesa permanent entre ell i els humans.

L'arc de sant Martí fins fa pocs segles era un fenomen inexplicable, però se sabia que anunciava l'arribada del bon temps. La ciència ens ha explicat com és que es forma i de quina manera la llum solar blanca manifesta els colors que conté en el seu interior.

Per a nosaltres ens pot servir de record de la

presència de Déu en el nostre món, on, malgrat les tempestes, el fred i l'excés de calor, sempre podem retrobar-nos amb ell. És important per a tots els homes i dones, que vivim sovint una existència poc satisfactòria o dolorosa, sentir que sempre apareixerà l'arc de sant Martí en la nostra vida, perquè tenim garanties que tots serem salvats, ja que el Senyor vol que tots els humans se salvin.

És aquesta la raó del profund optimisme que ens ha de comunicar, en qualsevol circumstància, la fe cristiana.

Quaresma, temps d'escolta | Romà Casanova, bisbe de Vic

La Quaresma és un temps de gràcia. Quan s'inicia aquest temps litúrgic les comunitats cristianes viuen un temps intens d'exercitació espiritual. Cal que el que es fa present en la celebració i les programacions pastorals sigui també una opció personal.

La Quaresma és el temps propici que ens convida a la conversió sempre necessària per a qui vulgui viure amb fidelitat la seva fe cristiana. El temps de Quaresma cal que sigui viscut per tots i cada un de nosaltres com un temps intens de reflexió en la línia de més autenticitat en la vida cristiana.

El misteri de resurrecció va unit inseparablement al misteri de la mort. És aquest el misteri pasqual. Si en nosaltres no hi ha el desig de morir a aquelles coses que ens impedeixen de ser més fidels a l'Evangelí, no és possible la participació en el misteri de resurrecció.

Seguint les paràboles evangèliques, podem dir que si el mercader en perles fines no hagués venut totes les que tenia, mai no hauria pogut adquirir la perla més bonica de totes. I el qui trobà el tresor en el camp, sense la venda de tot el que posseïa mai no hauria adquirit el camp en què hi havia el tresor (cf. Mt 13, 44-46).

El tema de la conversió, doncs, demana decisió, demana opció clara i valenta. I aquesta solament és

possible si hom es troba amb l'experiència de l'amor de Déu. Déu ens estima molt més del que nosaltres podem arribar a entendre. La fe ens obre aquest horitzó de plenitud que és l'amor de Déu. I amb aquesta experiència d'amor van juntes les experiències de veritat, de bondat, de bellesa, de tot el que de manera inefable és Déu.

L'Esperit de Déu és l'únic que pot arribar a fer entendre aquesta veritat inefable. L'Esperit de Déu és el que coneix les profunditats de Déu i ho pot revelar als cors humans que cerquen la font de l'amor vertader. I com fer l'experiència de l'Esperit Sant?

Perquè aquesta sigui possible, el nostre cor, en aquest temps de Quaresma, hauria de ser com una caixa de ressonància en què la Paraula de Déu trobés el seu ressò. Necessitem l'escolta de Déu en el nostre cor acollint la Paraula de Déu que ens arriba per mitjà de l'Església en l'Esclusiva. Necessitem la pregària per a sentir amb profunditat la paraula de Déu que és amor.

Dos són els protagonistes insubstituïbles de la Quaresma: amb el desig de conversió en el cor, cadascun de nosaltres, i amb la seva acció en el més pregon del nostre cor per mitjà de la Paraula que ell mateix ha inspirat per dir-nos: «Déu és amor» (1Jn 4,6), l'Esperit Sant.

Agenda litúrgica de la setmana

5. Diumenge I de Quaresma (B). Sant Focas, màrtir.

Lectures: Gènesi 9,8-15 / Salm 24 / 1 Pere 3,18-22 / Marc 1,12-15

Litúrgia de les hores: Setmana I

6. Dilluns. Sant Oleguer, bisbe.

Lectures: Levitic 19,1-2.11-18 / Salm 18 / Mateu 25,31-46.

7. Dimarts. Santa Perpètua i santa Felicitat, màrtirs.

Lectures: Isaïes 55,10-11 / Salm 33 / Mateu 6,7-15

8. Dimecres. Sant Joan de Déu, religiós.

Lectures: Jonàs 3,1-10 / Salm 50 / Lluc 11,29-32

9. Dijous. Sant Pacià, bisbe. Santa Francesca Romana, religiosa. Sant Càndid, màrtir.

Lectures: Ester 4,17ss / Salm 137 / Mateu 7,7-12

10. Divendres. Sant Simplicí, màrtir.

Lectures: Ezequiel 18,21-28 / Salm 129 / Mateu 5,20-26

11. Dissabte. Santa Òria, verge. Sant Eutimi, bisbe.

Lectures: Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 / Mateu 5,43-48

12. Diumenge II de Quaresma (B). Sant Teòfan, monjo.

Lectures: Gènesi 22,1-9a,10-13,15-18 / Salm 115 / Romans 8,31b-34 / Marc 9,2-10

Era temptat
per Satanàs
i l'alimentaven
els àngels

Història dels límits diocesans de Catalunya (I) | Antoni Pladevall i Font

1. Els orígens de les diòcesis

Parròquia, diòcesi i bisbat, mots tinguts per tothom avui dia com a clàssics de la nomenclatura eclesiàstica, són tots ells d'origen grec i és a través del món romà com s'integraren al cristianisme. No cal oblidar que la doctrina i el missatge de Jesús s'originaren i expandiren quan Roma dominava tot el món o àmbit d'influència cultural greco-romana, que anava de les fronteres de l'Índia a l'extrem del Finisterre.

Les primeres comunitats cristianes que es crearen fora de l'àmbit jueu es conegueren com a parròquies, mot equivalent a 'veïnats o veïnatsge', que més tard fou a poc a poc substituït pel de diòcesis, adaptant així a les circumscripcions eclesiàstiques el mot amb què Dioclecià havia dividit l'Imperi Romà a finals del segle III. El cap o jerarca de cada diòcesi o antiga parròquia fou anomenat bisbe, nom que equivalia a 'vigilant o guardià', que era el responsable de la comunitat, ajudat pels diaques i altres graus de ministeri que amb el temps es crearen.

El cristianisme, gràcies al zel dels primers predicadors o missioners, s'estengué molt aviat per tot l'Imperi Romà i certament dintre el segle II havia arribat a les terres hispàniques. Deixant de banda, amb tot respecte, les llegendes o piadoses creences amb què hom ha volgut envoltar els orígens del nostre cristianisme, es té la primera constància històrica de l'existència de diòcesis organitzades a Espanya a partir de l'any 251, per una carta de sant Cebrià de Cartago arran d'uns problemes originats a les diòcesis de Mèrida i d'Astorga. Pel mateix temps funcionava ja una diòcesi a Tarragona, puix que en el 259 foren martiritzats el seu bisbe Fructuós o Fruitós amb els seus diaques Auguri i Eulogi.

Estem molt mancats de notícies dels segles inicials del nostre cristianisme; del territori de la futura Catalunya, només sabem que pels volts del 303 foren martiritzats dos missioners, que es creuen procedents del nord d'Àfrica, Cugat prop Barcelona i Feliu a Girona.

L'època constantiniana

No pretenem pas fer cap estudi dels orígens del cristianisme a les nostres terres, cosa que requeriria un ampli treball; només documentar el moment en què van apareixent les nostres diòcesis, encara que, a vegades, quan s'esmenten en els documents feia ja molt temps que havien estat creades. Un fet que sens dubte féu

erigir tot seguit moltes noves diòcesis, sobretot a les principals ciutats, fou la llibertat i favor que l'emperador Constantí va donar a l'Església cristiana a partir del 313 i en particular el tancament de tots els temples pagans ordenat per l'emperador Teodosi a partir del 380.

Abans d'aquests fets, però, figura ja un bisbe a Barcelona, Pretextat, que en el 347 (altres diuen en el 342) assistí amb altres bisbes hispànics a un concili de Sàrdica, l'actual Sofia de Bulgària, convocat contra els heretges arrians. Al cap de poc, entre el 360 i el 390, Barcelona tingué un altre gran bisbe, sant Pacià, teòleg i escriptor destacat.

De Tarragona, esdevinguda ben aviat seu primada d'Espanya, n'hi ha també molta informació. Un seu bisbe assistí l'any 314 a un concili d'Arle i en el 385 el papa Sirici va enviar una famosa carta al seu bisbe Himeri, la primera decretal d'un papa, en la qual li diu que en comuniqui el contingut a la resta de bisbes d'Espanya.

A Girona hi havia un bisbat abans de l'any 405 quan el papa Innocenci I es queixa que un bisbe de nom Minuci, d'una seu desconeguda, ha ordenat un bisbe per a Girona sense el consentiment del metropolità ni del poble.

Segons una carta escrita per l'intel·lectual cristià Consenci a sant Agustí, pel 419, aquest any hi havia un bisbe a Lleida anomenat Sagiti o Sagici i un altre a Osca que es deia Siagri, els quals, per retenir uns llibres de contingut dubtós, potser herètic, foren convocats a Tarragona pel metropolità, Tacià, que tenia amb ell un altre bisbe de nom Agapi. El problema que això comportà, i que Consenci explica per carta a sant Agustí, fou tractat en un concili o assemblea reunida a Tarragona en què participaren set bisbes, dels quals per desgràcia no es diu el nom ni la seu, però que sens dubte eren els de les diòcesis catalanes que no s'esmentaran nominalment fins al segle VI.

Sí, en canvi, que coneixem com es va formar, a causa de fer-se de manera irregular, la diòcesi d'Ègara o Terrassa. La va crear el bisbe de Barcelona Nundinari i hi va posar per bisbe un sacerdot deixeble i amic seu, Ireneu, amb la intenció que el substituís a Barcelona quan ell morís. I així fou. En morir Nundinari l'any 465, Ireneu va passar a la diòcesi de Barcelona; però, en comunicar-ho l'arquebisbe de Tarragona al papa Hilari, aquest va fer retornar Ireneu a Ègara i manà que es nomenés un bisbe nou per a Barcelona. La raó que dóna fou que un bisbe era com que es casés amb la

seva diòcesi i si la deixava i passava a una altra era com fer bigàmia. Així es creà la diòcesi d'Ègara-Terrassa, que subsistí fins a la desfeta ocasionada per la invasió dels sarraïns.

De les diòcesis Empúries, Osona-Vic, Urgell i Tortosa, no en tenim notícies directes fins que els seus bisbes assistiren als primers concilis de Tarragona dels quals s'han conservat les actes, o sigui a partir del 516, però això no vol pas dir que es creessin aleshores. Molt probablement existien en el 420 i els seus bisbes són els innominats que assistiren a l'assemblea conciliar del 420.

El primer bisbe conegut nominalment de Vic és Cinidi; de Girona, Frontinià; de Tortosa, Ursus, i d'Empúries, Pau, tots ells assistents al concili de Tarragona del 516. El primer d'Urgell és sant Just, que en el 527 assistí al II Concili de Toledo. Amb això tenim ja ben documentades les vuit diòcesis del territori català que es crearen abans de la invasió musulmana.

A aquestes s'hi afegiria algun temps la diòcesi d'Elna i ara Perpinyà, que s'estén pels territoris catalans de l'altra banda dels Pirineus. Es va crear vers l'any 570 com a filial de Narbona, va ser ocupada per molts bisbes catalans i va estar unida a les diòcesis catalanes durant els segles IX, X i XI. Retornà, després del 1091, a Narbona i de nou s'uní a la Tarraconense entre 1564 i 1678, per a tornar de nou després a l'arxidiòcesi de Narbona.

Seus de diòcesi de la part oriental de la Tarraconense i de la Narbonense durant l'època visigòtica

La irrupció de l'islam

La metròpoli o província eclesiàstica Tarraconense o els bisbats que depenien de la jurisdicció o vigilància del bisbe metropolità, fins al moment de la desfeta d'inicis del segle VIII, eren les vuit diòcesis històriques del territori de la Catalunya actual, més les de Saragossa, Osca, Tarassona, Calahorra, Pamplona i Oca (ara Burgos).

Hi ha dubte sobre el temps que hi varen estar integrades les de Mallorca i Menorca, perquè els seus bisbes, a partir del segle V, consta com assisteixen a les reunions i convocatòries fetes al regne o domini vàndal de Cartago, aleshores plenament cristià. Les diòcesis del sector del País Valencià, llevat de la part que estava integrada a Tortosa, estaven vinculades a la província eclesiàstica de Cartagena, després passada a Toledo. Mentre que la Vall d'Aran, fins a l'entrada del segle XIX, pertanyia a la diòcesi gascona de Sant Bertran de Comenges.

Aquest és el panorama que mostrava l'església del territori de la futura Catalunya i de la Tarraconense en general fins que la varen desbaratar els sarraïns, vers l'any 713, en el seu ràpid avanç cap als Pirineus. Curiosament ells no varen atacar ni suprimir cap diòcesi de la resta d'Espanya, només les de l'Ebre per amunt.

Sembla que això es pot explicar perquè els bisbes del país feren causa comuna amb els darrers governants visigots que volgueren resistir al pas de l'Ebre la invasió d'àrabs i berebers. El fracàs d'aquesta resistència faria que molts d'ells marxessin a l'altra banda dels Pirineus, amb els molts *hispani* o fugitius de les terres d'Espanya que s'establiren allà, fins que els carolingis començaren la recuperació del país.

Només es coneix documentalment que el bisbe o metropolità Pròsper, de Tarragona, amb almenys cinc altres preveres, va fugir per mar cap a la península italiana i que amb ells formà una comunitat o monestir a Capodimonte, no lluny de Gènova. Del sector d'Urgell es té notícia del bisbe Nambad, que morí a la foguera, a Llúvia de Cerdanya, l'any 731, sembla que per causes polítiques. Molts asseguren que Urgell no sofrí interrupció, bé que no és segur; no es troba nou bisbe fins al 781 a l'inici de la intervenció carolíngia i encara aquest, Feliu, que fou jutjat i destituït, entre el 792 i el 798, sota l'acusació d'ésser heretge adopcionista, sembla que era un hispà nascut al centre de la península.

Compte solidari 100x1 | Càritas Diocesana de Vic.....

Març del 2006

8.- Noia sola sense ingressos a causa d'una malaltia física que la incapacita per a treballar. Està a l'espera de començar a cobrar una pensió d'invalidesa. Sol·licita ajuda per a alimentació. Import: 60 euros.

9.- Família formada per pare, mare i 4 fills menors d'edat. En aquests moments la seva situació és molt precària, després que el pare es quedés sense feina. Sol·liciten ajuda per a cobrir les despeses bàsiques de la família. Import: 150 euros.

10.- Persona de 35 anys en procés de desintoxicació, cobrant una prestació social molt petita. Sol·licita ajuda per a cobrir els desplaçaments per a assistir al centre de rehabilitació. Import: 80 euros.

11.- Parella jove amb 2 fills a càrrec seu. Degut a la seva situació d'estrangeria els és molt difícil poder trobar una feina estable. Sol·liciten ajuda per a cobrir el cost del lloguer del pis. Import: 360 euros.

12.- Noi amb malaltia mental greu amb ingressos mínims d'una pensió. Degut a la impossibilitat de fer front al lloguer del pis s'ha quedat sense habitatge.

Sol·licita ajuda per a pagar l'habitació d'un hostel mentre espera accedir a un nou habitatge. Import: 200 euros.

13.- Matrimoni amb tres infants menors d'edat. Els pares es van quedar en l'atur després que l'empresa on treballaven tanqués. Degut a l'avançada edat els és difícil de trobar una altra feina. Sol·liciten ajuda per a alimentació. Import: 180 euros.

14.- Home de 70 anys amb problemes de mobilitat. Els seus ingressos corresponen a una pensió mínima de jubilació que li serveixen per a cobrir les despeses bàsiques. Sol·licita ajuda per a pagar el carbó de l'estufa. Import: 100 euros.

Nota

Per tal de preservar la intimitat de les persones necessitades, no hi posem el nom de residència. Tanmateix, són persones de l'àmbit diocesà. Recordem que, si alguna parròquia té coneixement d'algun cas, pot comunicar-ho a Càritas Diocesana per a publicar-ho: tel. 93 886 04 83.

Per ajudar econòmicament, el nostre número de compte corrent és: Caixa Manlleu **2040.0020.15.8000945579**.

Diàleg obert

► **Mn. Ramon Roca i Sallas** ens ha tramès la següent reflexió: «Sí, Jesucrist ha vingut a fer un món nou. Ell que és la plenitud de la manifestació de Déu mateix a la humanitat. D'ací ve la peculiaritat de la fe cristiana respecte de les altres religions.

El papa Joan Pau II, en la carta apostòlica *Tertio Millennio Adveniente*, diu: «No és solament l'home el qui invoca Déu; és Déu el qui ve en persona a parlar de si mateix a l'home.» I no solament ens ha vingut a parlar, sinó que s'ha vingut a quedar entre nosaltres mitjançant la sagrada Eucaristia, fent-se així, constantment, contemporani nostre.

Agraïm a Crist que hagi vingut a ensenyar-nos, a salvar-nos i a quedar-se entre nosaltres per sempre! Per això, «que bonica és la fe i la vida cristiana!», digué fa poc el papa Benet XVI!

► **Una lectora**, que signa amb el nom de Marta, escriu a la Redacció del Full dient que «ahir, al full dominical, vaig llegir un article que parlava sobre un grup que havien estat en unes trobades a Milà. Els voldria demanar si seria possible que em diguessin com posar-me en contacte amb ells, ja que estaria interessada a formar part del grup. Moltes gràcies.» Es va complir l'encàrrec amb molt de gust.

Feliç cloenda del Cinquantenari Parroquial

Igualada.- El dia 1 de gener el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va presidir la solemne concelebració que posava un brillant final als múltiples actes que han tingut lloc al llarg de l'any a la parròquia de la Sagrada Família per a commemorar-hi els primers cinquanta anys de la seva erecció. El bisbe va beneir una gran creu que es posarà al capdamunt del campanar com a record visible de l'efemèride viscuda i encoratjament per a continuar la seva missió comunitària pastoral. De totes les activitats tingudes ens n'hem fet prou ressò

en el Full Diocesà. Cal afegir, però, que la parròquia ha rebut una carta de la Secretaria d'Estat del Vaticà que, en nom del papa Benet XVI, expressa els sentiments d'afecte del pontífex per la commemoració viscuda, i els envia la seva benedicció apostòlica «tot encomanant-los al Senyor perquè, posant com a centre de la vida parroquial la celebració i participació de l'Eucaristia, continuïn donant testimoni constant d'amor a Déu i als germans». Un coronament ben idoni de tot el cinquantenari.

Festa de la Mare de Déu de Lurdes

Ripoll / Igualada.- L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes d'Osona i Ripollès va reunir, el 12 de febrer, en la seva XXIX Trobada Comarcal, més de quatre-centes

persones. Primer s'aplegaren al monestir de Santa Maria per a la celebració eucarística, la qual fou presidida pel bisbe emèrit de Girona, Mons. Jaume Camprodon, que pronuncià una emotiva homília. Després tothom es traslladà al pavelló esportiu, on tingué lloc l'acostumat dinar de germanor enmig de l'amistat i alegria dels qui es troben cada any a l'entorn de l'Hospitalitat. L'actuació d'un conjunt musical animà la sobretaula i «L'hora dels adéus» posà el punt final a la festa, fins l'any vinent, que serà a Sant Hipòlit de Voltregà.

Ens plau també d'esmentar que, enguany, el bisbe Romà va presidir la Festa de Lurdes amb la missa i el dinar a la comarca de l'Anoia, tinguda a Igualada.

Intencions de pregària de l'Apostolat de l'Oració per al mes de març

General: Perquè els joves, que estan a la recerca del sentit de la vida, siguin compresos, respectats i acompanyats amb paciència i amor.

Missionera: Perquè creixin a l'Església entera aquella consciència missionera, comú a tots, capaços de fomentar la col·laboració i l'intercanvi entre els agents missioners.

Guia de l'Església de Vic 2006

Redacció.- Tal com és habitual a començaments d'any, acaba de sortir la **Guia de l'Església de Vic** per a aquest 2006. És una eina indispensable, no solament per a aquelles persones que es mouen dintre l'àmbit eclesial, sinó també per a qualsevol que vulgui estar informat sobre l'organització del bisbat i la seva complexa xarxa d'organismes, serveis, parròquies, clergat, religiosos i religioses, etc. que conformen la realitat d'avui a la diòcesi de Vic. Cadascun dels organismes i cadascuna de les persones hi apareixen amb llurs respectives adreces, telèfons i altres mitjans per a poder-hi connectar. El capítol dedicat als arxiprestats i les parròquies hi ocupa una part molt important, ja que totes les parròquies hi són presentades amb el mapa corresponent a cada arxiprestat.

També recull la llista de santuaris diocesans, cases d'espiritualitat i instituts de vida consagrada i societats de vida apostòlica tant masculins com femenins. I una llista alfabètica de tots els sacerdots diocesans amb els seus llocs d'activitat pastoral i adreces, que en fa molt senzilla la localització.

Així, a grans trets, és el contingut de la Guia 2006. Cal dir, finalment, per a informació estadística, que els habitants del bisbat són 388.649, que hi ha 10 arxiprestats amb 248 parròquies, que són 179 els preveres incardinats i 24 els no incardinats, i també 10 diaques, tots amb càrrec pastoral. La Guia 2006 es pot adquirir a les oficines de la cúria diocesana (tel. 93 883 26 55) o es pot consultar per internet (www.bisbatvic.com).

Tot a un euro | El jardí de l'Edèn | Xavier C.

La notícia va saltar com una alenada frescal a les pàgines del diari. Uns científics havien trobat l'últim paradís a la terra enmig del conglomerat d'illes del continent australià, al nord est de l'illa de Nova Guinea, en un indret anomenat la jungla de Foja.

L'expedició va mostrar la seva agradable sorpresa en descobrir, durant el mes que van esmerçar en indagacions, dotzenes d'espècies animals i de plantes desconegudes i de les més rares característiques, com un ocell que menja mel, i exemplars nous de granotes i papallones.

A través de gairebé un milió d'hectàrees de boscos humits, espècies fins ara considerades en perill d'extinció han trobat allà el seu hàbitat i hi han anat campant alegrement. A més, els experts han vist, admirats, que els animals no fugien davant la presència humana, ja que sempre han viscut aïllats de l'home. Devien pensar que eren de la mateixa espècie; és clar, una mica més crescutets.

A la vista d'aquesta notícia és d'esperar que la comunitat científica internacional continuï les seves investigacions per anar trobant noves espècies de vida animal i vegetal i que les protegeixi convenientment. I que aquí no hi fiquin el nas les agències de

viatges per organitzar *tours* a l'últim paradís que queda. Només ens faltaria això.

Aquest paradís, algú ja l'ha batejat com el «jardí de l'Edèn», en record i memòria d'aquell paradisiac lloc on Déu havia posat la primera parella i que en mala hora en va ser foragitada. Recobrem si més no una peça perduda d'aquell indret bíblic i maldem per millorar l'entorn on ens toca de viure i així anar recuperant en tota la seva amplitud i certesa l'afirmació contundent del Creador que estava satisfet del món que havia començat a rodar tot saltant de les seves mans.

Naturalesa verge i espècies dòcils, aire incontaminat i sentors agradables de paradís, ens poden portar al deler d'imaginar un món nou potser quimèric i inabastable. Però la realitat és que podem anar descobrint, ençà i enllà de nosaltres, moments que ens transportin a indrets on l'amor i la bellesa siguin ben presents, sense haver d'anar a regions llunyanes. La rialla innocent d'un infant, l'amistat lleial en una encaixada, l'agraïment gens complimentós, el deure quotidià ben complert, etc. poden fer reverdir l'esclat natural de la confiança que el paradís, ni que sigui gota a gota, avui és possible. Ben a prop. Però si en troben d'altres als nostres antípodes, més que millor.

Dites casolanes | El pecat amagat és mig perdonat |

Sebastià Codina

La publicitat esvera el galliner. Hi ha petits fets que, destralerament corregits i augmentats, fan més mal que una pedregada seca. Les malifetes deuen ser tan antigues com el món; vull dir, des que els homes hi van treure el nas. No cal escandalitzar-se de res.

És impossible d'inventar pecats nous. Són simples repeticions i a vegades còpies una mica maldestres. Per tant, sense aixecar el crit al cel es poden comprendre i acceptar fets que, tot i ésser cridaners, sense ànims de lluïment, es poden quedar ben aparcats en algun racó del calaix. I, amagats, mai no faran tant mal com esbombar-los sense gaires miraments.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Benigne Rafart
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19 / Fax 973 48 09 51
Correu electrònic: brarfart@xtec.net

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 889 19 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60